

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. В., 15.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., I-ВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: А. М. П.

Членове: В. Й. М.
Г. П. Й.

като разгледа докладваното от Г. П. Й. Въззивно гражданско дело № 20211300500281 по описа за 2021 година

Производството е по реда на Дял втори ,Глава двадесета ГПК /въззивно обжалване/.

С решение №240/07.06.2021 г. по гр.д.№412/2020 г. по описа на Районен съд-В. е отхвърлен предявения от Ц. Ю. /Т. I./, гражданин на Република Р., роден на ***** г. гр. К.. Република Р., с адрес: с. Ч. Н., окръг Д., Република Р. против В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К., О. В., иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1, предложение второ от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД, за признаване за установено по отношение на В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К. О. В., че Ц. Ю. /Т. I./, гражданин на Република Р. роден на ***** г. гр. К. Република Р. с адрес: с. Ч. Н. окръг Д. Република Р. има вземания спрямо В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К., О. В. за сумите от : 4 100,00 евро - главница, ведно със законната лихва върху главницата считана от 05.12.2019г. до окончателното изплащане, като неоснователен.

Отхвърлени са исканията на Ц. Ю. /Т. I./, гражданин на Република Румъния, роден на ***** г. гр. Калафат, Република Румъния, с адрес: с.

Ч. Н., окръг Д. Република Р., за присъждане на разноси в настоящето производство и в заповедното производство, като неоснователни.

Осъден е ЦУКЪ ЮЛИАН /TUSA IULIAN/, гражданин на Република Румъния, роден на ***** г. гр. Калафат, Република Румъния, с адрес: с. Ч. Н., окръг Д., Република Р., да заплати на В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К. О. В., сумата от 800,00 лева разноси по производството.

Така постановеното от първоинстанционния съд решение е обжалвано от румънския гражданин Ц. ЮЛ. Сочи се във въззивната жалба, че за да отхвърли иска ВРС бил приел, че вземането е погасено по давност. ВРС правилно бил приел, че началния срок на петгодишната давност е започнала да тече, считано от 20.10.2014-когато вземането е станало изискуемо и е изтекъл на 20.10.2019г., но не бил отчел обстоятелството, че ищецът на 13.12.2014 г. бил подал до ВРС две Заявления по чл.410 ГПК за същите суми, срещу същото лице на друго основание, в резултат на което били образувани съответно ЧГД 2360/ 2014 и ЧГД 2361/14 ВРС. По тези дела били издадени съответно Заповеди за изпълнение №1913 и №1914.

Твърди се, че подаването на заявление по чл.410 и образуването на заповедно производство прекъсвало давността, след което почвала да тече нова давност. Началният момент на новата давност бил 13.12.2014. и към момента на подаване на новото заявление 05.12.2019 не била изтекла

Иска се да се отмени Решението на ВРС като неправилно и да се постанови решение, е което да се приеме за установено по отношение на В. В. В. с ЕГН *****, че същият дължи на р. гражданин Ц. ЮЛ. сумата 4100 евро -обезщетение за непозволено увреждане.

Въззивникът поддържа жалбата в с.з.

Въззиваемата страна оспорва жалбата

Видинският окръжен съд, след като взе предвид събраните по делото доказателства и доводите на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Пред Районен съд-В. е предявен иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ЕПК във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1, предложение второ от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД от Ц. Ю. /Т. I./, гражданин на Република Р., роден на ***** г. гр. К., Република Р., с адрес: с. Ч. Н., окръг Д. Република Р., против В. В. В., ЕЕН: *****, с адрес: с. К. О. В..

Твърди се, че на 13.06.2014г. в гр. К., Република Р. ищецът и ответникът постигнали предварителна договорка за сключване на договор за покупко-продажба на дърва за огрев, при което ищецът, като купувач, предоставил на ответника сума в размер на 1 000,00 евро под формата на предплата. За получената сума ответната страна съставила и подписала разписка на български език и на румънски език. На 16.06.2014г. в гр. В. между страните бил съставен окончателен договор за покупко-продажба на 350 куб.м. дървен материал - широколистна гора. Договорът бил сключен с нотариална заверка на подписите и с участието на преводач. При сключване на договора ищецът заплатил на ответника сумата от 3 100,00 евро. Въпреки заплатената изцяло договорена цена и многократните покани, изпълнение от страна на продавача не последвало. Била изпратена нотариална покана до ответната страна за доброволно уреждане на отношенията между страните. Съставен бил констативен протокол ,в който ответната страна не отричала, че дължи процесните суми, но отказвала да ги върне. С влязла в сила присъда по НОХД № 1394/2015г. по описа на Районен съд В., ответникът бил признат за виновен в извършване на измама по отношение на ищеца и в причиняване на имуществена щета в размер на 4 100,00евро. Твърди се, че ищецът е образувал ч.гр.д. № 3341 / 2019г. по описа на Районен съд гр. В. по реда на чл. 410 от ГПК срещу ответната страна. Сочи се, че по горното дело е постъпило възражение от ответната страна.

Иска се от съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът дължи на ищеца сумите в размер на : 4 100,00 евро - главница, представляваща имуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата считана от 05.12.2019г. до окончателното изплащане. Иска разноси в настоящето производство и в заповедното производство.

В срока по чл. 131 от ГПК от ответната страна е постъпил писмен отговор на исковата молба. Оспорва основателността на иска. Въведено е възражение за неизпълнение на договорно задължение от страна на ищеца - получаване на позвоелително за сеч от държавно лесничейство. Не е доказано плащане на исковата сума. Направено е възражение за погасени по давност претенции.

От фактическа страна се установява ,че на 13.06.2014г. в гр. К. Република Р. ищецът и ответникът постигнали предварителна договорка за

сключване на договор за покупко-продажба на дърва за огрев, при което ищецът, като купувач, предоставил на ответника сума в размер на 1 000,00евро. На 16.06.2014г. в гр. В. между ответника, като продавач, и ищеца, като купувач, е сключен Договор за покупко-продажба на движими вещи с нотариална заверка на подписите. Предмет на договора е покупко-продажба на 350 куб.м. дървен материал - широколистна гора. В т. 1 от Договора е посочена продажна цена от 3 100,00евро, която сума е получена напълно от продавача. В т. 5 от Договора е договорено, че подаването и получаването на всякакви документи във връзка с горното, включително и разрешителното за сеч от Държавно лесничейство ще се извърши от купувача. Съгласно т. 6 договорът следва да бъде изпълнен най-късно до 01.09.2014г., като в противен случай се счита развален. С Нотариална покана от 03.10.2014г. и от 03.10.2014г. ищецът поискал изпълнение от ответната страна. Във връзка с поканите са съставени Констативен протокол № 79 от 09.10.2014г. и Констативен протокол № 80 от 09.10.2014г. В същите са удостоверени изявления на ответната страна относно невъзможност да върне исковата сума от 4 100 евро поради закупуване на дървата за огрев и доставянето им в срок от три месеца. Удостоверени са изявления на ищеца относно даване срок за изпълнение от ответника от 10 дни, считано от 09.10.2014г.

С постановление за привличане на обвиняем от 08.10.2015 г. ответникът В. В. В. е привлечен като обвиняем за това ,че за периода от 13.06.2014 г.до 16.06.2014 г. в гр.К. ,Р Р. и в гр.В. с цел да набави за себе си имотна облага ,възбудил и поддържал у Ц. ЮЛ. /Т. I./ -р. гражданин заблуждение,че ще му достави и продаде 350 кум.м.дървен материал – плътен,представляващ широколисна гора на цена 8,86 евро на куб.м. и с това причинил на Ц. ЮЛ. имотна вреда в размер на 4100 евро /8 018,90 лв/,които Ц. ЮЛ. предоставил на В. за закупуване на дървесината както следва :

На 13.06.2014г.,в гр.К., Република Р. възбудил у Т. Ю. /Т. I./ - румънски гражданин, заблуждение ,като го уверил,че ще закупи за него 350 куб. метра дървесина от гора на несъществуващото лице И. Г. М. от гр. В., за което му е необходим аванс от 1000 евро /1955,83 лв./, като подписал договор с него и с това причинил на ТЦ. ЮЛ. /Т. I./ имотна вреда в размер на 1000 евро/1955,83 лева/ лв.,

На 16.06.2014г.,в гр. В. поддържал у ТЦ. ЮЛ. /Т. I./ ,р. гражданин,

заблуждение, че му продава 350 куб. метра дървен материал - плътен, представляващ широколистна гора, находяща се в с.В. и местност Б. обл. В. на цена от 8,86 евро ,като подписал и нотариално заверен договор с него и с това причинил на ТЦ. ЮЛ. /Т. I./ имотна вреда в размер на 3100 евро /6063,07лв./, които Ц. Ю. предоставил на В. за закупуване на дървесината-престъпление по чл. 209, ал.1, вр. чл. 26, ал.1 от НК./л.51 от досъдебното производство/.

С влязла в сила Присъда от 05.07.2017г. по НОХД 1394/2015г. по описа на Районен съд В., ответната страна е призната за виновна в извършване на престъпление по чл. 209, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Ищецът е подал заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК в Районен съд гр. В. на 05.12.2019г. като е образувано гр.д. № 3341 / 2019г. по описа на Районен съд гр. В. В заявлението за издаване на заповед за изпълнение е посочено, че процесното вземане произтича от Договор за покупко-продажба на движими вещи от 16.06.2014г. и от Разписка /Договор/ от 13.06.2014г. По делото е издадена Заповед № 2333- РЗ за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 09.12.2019г., с която е разпоредено ответната страна да заплати на ищеца процесиите суми на въведеното основание. Против Заповедта за изпълнение е постъпило възражение от ответната страна. В указания от съда срок заявителят е предявил настоящите искиове.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Видинският окръжен съд намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 269 ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му в обжалваната му част, а по всички останали въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Въззивният съд не може да се произнася по основания за неправилност на въззивното решение, извън посочените във въззивната жалба, освен в случаите, когато прилага материалния закон, определяйки сам точната правната квалификация на предявените искиове и на насрещните права и възраженията на страните. Вън от това той проверява само посочените в жалбата правни изводи, законосъобразността на посочените в жалбата процесуални действия и обосноваването на посочените в жалбата фактически констатации на първоинстанционния съд. В този смисъл е и установената задължителна съдебна практика, обективизирана в решения на Върховния

касационен съд, постановени по реда на чл. 290 ГПК: решение № 57 от 12.03.2012 г. по гр. д. 212/2011 г. IV г. о.; решение № 230 от 10.11.2011 г. по гр. д. № 307/2011 г. II г. о., решение № 385 от 18.04.2012 г. по гр. д. № 1538/2010 г.

Съгласно задължителните указания и разясненията относно правомощията на въззивната инстанция предвид разпоредбата на чл. 269 от ГПК, дадени с т. 1 и мотивите към нея от тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. на ОСГТК, въззивният съд се произнася служебно само по въпросите относно валидността и процесуалната допустимост на първоинстанционното решение, а при проверката относно правилността на същото -само за приложението на императивни материал но правни норми и когато следи служебно за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на родените от брака ненавършили пълнолетие деца при произнасяне на мерките относно упражняването на родителските права, личните отношения, издръжката на децата и ползването на семейното жилище; като по останалите въпроси въззивният съд е ограничен от релевираните във въззивната жалба основания и в рамките на заявеното с нея искане за произнасяне от въззивния съд.

Обжалваното решение, предмет на настоящата проверка, е валидно и допустимо – постановено е от компетентен съд, съобразно правилата на родовата и местната подсъдност, от надлежен състав и в рамките на правораздавателната власт на съда, изготвено е в писмена форма и е подписано. Депозираната срещу него въззивна жалба е подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, въззивната жалба се явява основателна, поради следните съображения:

Искът с правно основание чл. 79, ал. 1, предложение второ от ЗЗД е основателен. В настоящия случай процесното вземане е въведено в заповедното производство като произтичащо от договорни отношения. Между страните е бил сключен договор за продажба с предмет 350куб.м. дървен материал на цена от 4 100,00евро. По силата на договора ищецът е заплатил цялата продажна цена, като ответникът не е предоставил на ищеца продадената стока. От неизпълнение на задължението на ответника да достави продадената стока, ищецът е претърпял вреди в размер на исковата

сума, представляваща платената цена на стоката. Неоснователно е възражението на ответника за непредаване на сумата от 3 100 евро, тъй като ,видно от договора - т. 1, е посочено, че сумата е получена напълно от продавача. Неоснователно е възражението на ответника относно неизпълнение на договорно задължение на ищеца - получаване на позволение за сеч от държавно лесничейство, тъй като ответната страна е направила изявления, удостоверени в горните констативни протоколи, че е закупил дърва за огрев и ще ги достави на ищеца в тримесечен срок.

Предвид основателността на иска следва да се разгледа направеното възражение за погасена по давност претенция. Районният съд е приел ,че същото е основателно, тъй като срокът за изпълнение на договора е най-късно до 01.09.2014г. Видно от горните констативни протоколи, двата от 09.10.2014г., ищецът е дал на ответника десетдневен срок, считано от 09.10.2014г., за доставка на дървата за огрев. Районният съд е приел, че петгодишният давностен срок е започнал да тече от 20.10.2014г. и е изтекъл на 20.10.2019г. и поради това заявлението за издаване заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК е подадено в Районен съд В. на 05.12.2019г. след изтичане на петгодишния давностен срок.

Правните изводи на районния съд за незаконосъобразни поради следното :

Погасителната давност е сложен юридически факт, съвкупност от два елемента: бездействието на титуляра на правото и изтичането на определен период. Съгласно чл. 110 от ЗЗД, с изтичането на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда изрично друг, по-кратък, срок. Съгласно Чл.114 ал.3 ГПК за вземания от непозволено увреждане давността започва да тече от откриването на дееца .Разпоредбата на Чл.114 ал.3 ЗЗД е защитна по своята природа ,като цели максимална защита на увреденото лице .Ако се приеме ,че при непозволено увреждане давността започва да тече от самото увреждане ,то сериозно биха се увредили правата на пострадалия, тъй като е възможно той да узнае за увреждането след изтичане на давностния срок. Ако давността започне да тече от узнаването ,то правата на пострадалия отново не биха били защитени от закона ,тъй като е възможно давностният срок да изтече преди разкриване на делинквента .Общият правен принцип гласи ,че давността тече единствено тогава ,когато

увреденото лице разполага с ефективни правни способности за защита на правата си .

В задължителната съдебна практика на ВКС се приема ,че когато деликтът съставлява престъпление от общ характер ,то откриването на дееца е акт на прокуратурата или на ръководените от нея органи на досъдебното производство ,тъй като възбуждането на наказателно преследване за извършено престъпление от общ характер е възложено единствено на прокуратурата /Чл.127 т.3 от Конституцията на Р България/.Правноирелевантни за откриването на дееца са каквито и да било действия на граждани или държавни органи /сигнали за извършено престъпление ,изготвяне на одитни доклади ,ревизионни актове и пр./ ,тъй като тези действия не могат да реализират по какъвто и да било начин правораздавателната функция на държавата.В съдебната практика се приема ,че откриването на дееца става в момента на първото привличане на обвиняем /Чл.219 ал.1 НПК/ ,тъй като в този момент компетентният да привлича към наказателна отговорност държавен орган /разследващият орган след доклад на прокурора/ е приел,че са налице достатъчно доказателства за виновността на определено лице за извършване на престъпление от общ характер .

В този смисъл е константната практика на ВКС ,напр. Решение № 142 от 22.02.2021 г. на ВКС по н. д. № 491/2020 г., III н. о., НК, докладчик съдията К. М.,в което се казва :

„В тази връзка намира, че следва да се съобразят указанията, дадени с ТР № 4/12.03.2016 г., по т. д. № 4/2015 на ОСНК на ВКС, съгласно които гражданската претенция на държавата срещу субекта на престъплението по чл. 257 от НК /отм./ се различава по правната си природа от същата по вид и размер претенция, предявена срещу същото лице на основание влязъл в сила ревизионен акт, с предмет извършено административно нарушение. В единия случай се касае за вземане от деликт, а в другия за вземане от дължим данък, който е публичноправно задължение на данъчния субект. Следователно, влизането в сила на ревизионния акт е ирелевантно обстоятелство за откриването на дееца по смисъла на чл. 114, ал. 3 от ЗЗД. Предявеният в наказателното производство граждански иск от страна на държавата срещу подсъдимия Р. има за свое основание извършените от подсъдимия деяния по чл. 257 от НК /отм./, поради което давностният срок за вземането от

причинените от тези деяния вреди започва да тече от привличането на лицето в качеството на обвиняем. /в този смисъл Р. № 26 от 11.05.2020 г. на ВКС по н. д. № 38/2020 г., II н. о; Р. № 42 от 8.04.2020 г. на ВКС по н. д. № 47/2020 г., I н. о; Р. № 44 от 17.06.2019 г. на ВКС по н. д. № 1133/2018 г., Р. № 1 от 15.04.2019 г. на ВКС по н. д. № 1216/2018 г., I н. о., НК, III н. о; Р. № 21 от 25.02.2019 г. на ВКС по н. д. № 1111/2018 г., II н. о; Р. № 135 от 21.07.2016 г. на ВКС по н. д. № 365/2016 г., III н. о/;

Не може да се приеме, че датата на откриване на дееца съвпада с датата на образуването на досъдебното производство. В принципен план досъдебното производство се образува при наличието на законен повод и достатъчно данни за извършено престъпление. Съгласно разпоредбата на чл. 211, ал. 2 от НПК за образуване на досъдебното производство не са необходими данни, на базата на които могат да се правят изводи относно самоличността на извършителите на престъплението или за неговата правна квалификация. Съпричастността на дееца към извършването на престъплението, за което е образувано досъдебното производство се осъществява с привличането му в качеството на обвиняем, поради което и това е най-ранният момент, от който деецът следва да се счита за открит.

Следователно датата на откриване на дееца по смисъла на чл. 114, ал. 3 от ЗЗД е датата на първото привличане на подсъдимия в качеството на обвиняем.“

В настоящия случай постановлението за привличане на обвиняем е от 08.10.2015 г. /л.51/ от сл.д№15 /2018 г.,а гражданският иск е предявен на 05.12.2019 г./датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение по Чл.410 ГПК на Видинския районен съд/ ,т.е. гражданският иск е в границите на петгодишния давностен срок .

С оглед на гореизложеното предявеният граждански иск следва да бъде изцяло уважен . Влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд,който разглежда гражданските последици от деянието относно това дали е извършено деянието ,неговата противоправност и виновността на дееца /чл.300 ГПК/.

ПО ОТНОШЕНИЕ НА РАЗНОСКИТЕ

С оглед изхода на делото В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К., О. В. следва да бъде осъден да заплати на Ц.Ю. /Т. I./, гражданин на Република Р.

роден на ***** г. гр. К., Република Р., с адрес: с. Ч. Н. окръг Д. Р. Р. направени разноси пред Видинския районен съд в размер на 600 лв. за адвокатско възнаграждение, направените разноси в заповедното производство в размер на 160 лв. за държавна такса и направените пред Окръжен съд-В. разноси в размер на 162,50 лв. за държавна такса.

Водим от горното и на основание Чл. 271 ал.1 ГПК Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение №240/07.06.2021 г. по гр.д.№412/2020 г. по описа на Районен съд-В., вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К. О. В., че дължи на Ц. Ю. /Т. I./, гражданин на Република Р. роден на ***** г. гр. К.. Република Р., с адрес: с. Ч. Н. окръг Д. Република Р. по иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 415, ал. 1 от ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1, предложение второ от ЗЗД и чл. 86 от ЗЗД сумата от 4 100,00 евро - главница, ведно със законната лихва върху главницата считана от 05.12.2019г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К. О. В. да заплати на ЦУКЪ ЮЛИАН /Т. I./, гражданин на Република Р. роден на ***** г. гр. К., Република Р., с адрес: с. Ч. Н. окръг Д., Република Р. направени разноси пред Видинския районен съд в размер на 600 лв. за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К., О. В. да заплати на Ц. Ю. /Т. I./, гражданин на Република Р. роден на ***** г. гр. К. Република Р., с адрес: с. Ч. Н. окръг Д., Република Р. направени разноси в заповедното производство в размер на 160 лв. за държавна такса.

ОСЪЖДА В. В. В., ЕГН: *****, с адрес: с. К., О. В. да заплати на ЦУКЪ ЮЛИАН /Т. I./, гражданин на Република Р., роден на ***** г. гр. К., Република Р., с адрес: с. Ч. Н., окръг Д. Република Р. направените пред Окръжен съд-В. разноси в размер на 162,50 лв. за държавна такса 600 лв. за адвокатско възнаграждение

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен

срок от връчване на препис.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____